

ZÁRÓBESZÁMOLÓ

Krizsán Dávid

Készült a Keleti Üzleti Akadémiai Központ (OBIC) hallgatói mobilitási programjának keretében

2017/2018 tavaszi félév

Oriental Business
and Innovation Center
Budapest Business School

Záróbeszámoló

Krizsán Dávid

Vállalkozásfejlesztés mesterszak, Pénzügyi és Számviteli Kar

Bevezetés

Vállalkozásfejlesztés mesterszakos hallgatóként jelentkeztem a koreai Solbridge egyetemre a KÜAK közreműködésével. A jelentkezés elején csak várólistára kerültem, azonban legnagyobb örömömre a Solbridge engem hívott meg a motivációs levelek beküldése után. Rengeteget fejlődtem szakmailag, megismerkedtem a koreai mellett megannyi ázsiai kultúrával, köszönhetően a nemzetközi hallgatóbázisnak. Koreai tanulmányaim mellett beutazhattam az országot az iskola szervezésében, illetve Japánba és a Fülöp-szigetekre is sikerült eljutnom a szemeszter alatt. A következő iskolai ismertetőt és élménybeszámolót a KÜAK számára-, illetve a Solbridge iránt érdeklődő hallgatótársaim számára írtam. Bízom benne, hogy meghozom mások kedvét is, hogy belecsapjanak egy életre szóló kalandba, tele fejlődési lehetőséggel és élményekkel egyaránt.

Egyetem és tanulmányok

A Solbridge University a tedzsoni Woosong University nemzetközi egysége. A hallgatók csupán 30%-a koreai, mellettük legnagyobb arányban üzbég, kazah, vietnámi és kínai tanulókkal találkozhatunk, de Franciaország is nagyon sok hallgatóval képviseltette magát Európából. Ezek mellett természetesen a világ minden tájáról érkeztek még tanulók (pl.: Kanada, Banglades, India, Etiópia, Kenya, USA, Peru, stb...). Az egyetem egy 12 emeletes épületben kapott otthont. Mesterszakos hallgatóként minden előadásom a 10. emeleten volt megtartva, így az órák közben remek kilátásunk is volt a városra. Az egyetem rendkívül modern és felszerelt. A 3. emeleten egy hatalmas tornaterem van, amely bárki által használható az ott található sportszerekkel együtt (kosárlabda, röplabda, asztali tenisz, stb.). Emellett egy uszoda és egy konditerem is a hallgatók rendelkezésére áll, igaz ehhez már bérletet kell

vásárolnunk. Én személy szerint a kollégiumban lévő konditermet használtam majdnem harmad annyi áron (kb. 5000 ft/hó).

Az egyetemen minden megdöbbentően magas színvonalon működik. A tanárok tanítási rutinja és az órák szerkezete nagyon innovatív volt, rendkívül jól megtervezett struktúrával. „Managerial skills” órán minden alkalommal több hallgató is előadást tartott az aktuális témával kapcsolatban (ami előre dolgozást igényelt a hallgatóktól), és a nepáli származású professzor lenyűgöző profizmussal illesztette be ezeket az előadásokat az ő mondanivalójába. Így minden órája nagyon jól felépített és gördülékeny volt, lekötötte a hallgatóság figyelmét. Egy másik, koreai származású professzor pusztán a stílusával és karizmájával szegezte magára a figyelmet. Jómagam sem tudtam levenni róla a tekintetemet, egyszerűen figyelni kellett rá és a mondanivalójára... Az órákat 3 órás tömbökben tartottuk, melyek kicsit fárasztóak tudtak lenni, ha töményebb tananyagról volt szó. A szakmai tárgyak mellett volt lehetőség heti 2-szer koreai nyelvóra is bejárni, ahol megismerkedhettünk a nyelvvel és annak szabályaival. Személy szerint tökéletesen tudok már olvasni és írni koreaiul, a nyelvtan azonban meglehetősen nehéz, mivel teljesen más gondolkodás jellemzi, mint az európai nyelveket.

Az órák stílusukat tekintve nagyon csapatmunka orientáltak voltak. Nagyon kevés individuális feladatunk volt, javarészt csapatban dolgoztunk, csapatban adtunk elő, csapatban gondolkodtunk. Sporteseményeken, iskolai rendezvényeken megdöbbentő volt látni, hogy milyen összetartás jellemez egy-egy csoportot. Ez igaz volt az órákra, az iskolára és magára Koreára és a koreai emberekre.

A tanárok mellett nagyon jó munkát végzett az iskolán belül működő diákszervezet, akik minden egyetemi rendezvényt megszervezték és készséggel segítettek a hallgatóknak, nekem is több alkalommal. Nagyon kedvesek és közvetlenek voltak, egy etiópiai és egy üzbég barátom is lett a szervezethez. A diákszervezet jóvoltából megannyi egyetemi eseményen vehettünk részt és 4 alkalommal buszos túrát is tartottunk Korea különböző pontjaiba, jelképes összegért cserébe.

Első utunk Szöulba vezetett már a legelső hét végén, amikor is a hatalmas „Lotte World” vidámparkba vittek minket. Az ezt követő buszos kiránduláson felfedeztük Busan városát és az ott található csodálatos, tengerparti sziklákra épített buddhista templomot. Meglátogattuk Jeonju óvárosát, ahol a koreai és a külföldi fiatalok egyaránt Hanbok-ba öltözve sétálgattak a lélegzetelállító kis utcákon. A diákszervezetnek köszönhetően elmondhatom, hogy pillantást vetettem Észak-Koreára is, mikor elvittek minket a demilitarizált zóna egyik legmagasabb pontjához, és remek kilátás tárult elénk a világ legelszigeteltebb országára. A diákszervezet mindent megtett, hogy tartalmasan és élményekkel tele töltsük a szabadidőnket.

A leírtak mellett az iskolai kultúrához tartozott a „koreai szigor” is. Az első héttől kezdve minden tantárgyból nagyon sok házi feladatot kaptunk, ami folyamatos munkát igényelt a félév alatt hétről hétre. Lassította a munkát az is, hogy tudatosan különböző kultúrákat vegyítettek a csapatokban, hogy ismerkedjünk egymás gondolkodásmódjával. Ez ugyan nagyon érdekes és hasznos élmény volt, sokszor kissé kaotikussá tette a csapatmunkát, hisz mindenki másképp állt a munka menetéhez, üteméhez, delegálásához. Emellett a félév közepén tartott midterm- illetve a félév végi vizsgák mindkét esetben 1 hétben sűrűsödtek, így azokban a hetekben kissé stresszes volt a hangulat az egyetemen. Amellett, hogy folyamatosan lekötve tartottak minket a feladatokkal, az órai aktivitás és maga az órán való részvétel is beleszámított a végső osztályozásba. Mikor az iskola szervezésén kívüli magán utakra mentem, mindig bele kellett kalkulálnom a hiányzással járó pontvesztést.

Szállás

A szállás tekintetében ugyan csak jelen volt a már említett „koreai szigor”. A Bsc hallgatók nagyon szépen felszerelt 2 személyes szobákban laktak, azonban este 11-kor bezárták a kapukat, és reggel 6-ig senki nem mehetett be vagy hagyhatta el a szállását. A fiúk és a lányok külön épületekben voltak elhelyezve. Mesterszakos hallgatóként saját szobát kaptam, így nem kellett szobatárssal osztozkodnom. Mi kint maradhattunk éjszaka, de a kollégium lakóin kívül senki nem tehetett be a lábát az épületbe. Ezt kamerával figyelték, mint nagyjából mindent Koreában. Jól felszerelt szobám volt saját fürdőszobával, mini konyhával, hűtővel és mosógéppel. A kollégium

szomszédságában éjjel/nappali 7/11, illetve 2 nagyobb supermarket is volt kb. 2 perc sétára. A kollégiumban vegyes nemzetiségűek voltak a lakók. Nagyon érdekes élmény volt ez is önmagában, mivel sok muszlim diák volt az épületben Üzbegisztánból és Bangladesből. A nagy böjtölés pont erre az időszakra esett, és sokat tanultam a kultúrájukról, mikor találkoztunk és beszélgettünk a folyosókon vagy a kollégium épülete előtt. Mivel a kollégium a város határán helyezkedett el, az iskola 1-2 óránként indított saját buszt az egyetem és a kollégiumok között, melyet a diákok ingyen vehettek igénybe. Ezek kb. 8-10 perc alatt beértünk az egyetemre. Aki a városba kívánt menni, annak az itthoninál jóval olcsóbb tömegközlekedést kellett használnia. A kollégiumtól kb. 20-50 perc alatt érkezhettünk meg buszokkal a célállomásunkra (egy okoskártya rendszernek köszönhetően átszállások számától függetlenül minden alkalommal 250 ft-ért...)

Kulturális sokk – saját élmények

A tanulmányok mellett sok minden mással is találkozok az ember, mikor egy távoli országban tölt el hónapokat. Mivel ez egy élménybeszámoló is egyben, hallgató társaimnak kedvcsinálásképp (amennyiben olvassák ezt a beszámolót) szeretnék megemlíteni pár vicces és érdekes élményemet a koreaiakkal kapcsolatban.

Eleinte nehéz volt számomra megkülönböztetni az embereket, mivel mindenki ugyan úgy néz ki. Vicces sztereotípiát tudom, de Koreában hatványozottan igaz... A koreai popkultúrát nagyban befolyásolják a k-pop zenekarok, és zenéjük mellett öltözködési divatdiktátori funkciót is betöltenek a társadalom fiatalabb rétegeiben. Mindenkinek ugyanolyan a frizurája, mint a k-pop sztároknak, ugyanolyan ruhákat és kiegészítőket hordanak, ugyanúgy sminkelnek (igen, a fiúk is sokszor). Természetesen hozzá lehet szokni viszonylag hamar, és nem okoz gondot megkülönböztetni egymástól koreai barátainkat. A külsejükkel kapcsolatos sztereotípiák még, hogy az ázsiaiak alacsonyok, ami viszont koránt sem igaz Koreában. Ide érkezésem előtt azt gondoltam, hogy a 182 cm-es magasságommal majd kilógok a sorból. Hát egyáltalán nem... Legnagyobb meglepetésemre teljesen átlagosnak számítottam, nem volt ritka a nálam magasabb koreai.

A koreai emberek rendkívül barátságosak és érdeklődőek mások irányába. Nekem személy szerint csak pozitív élményem volt, bármikor interakcióba kerültem velük. Mivel a koreai fiúknak és férfiaknak nincs arcszőrzetük, a borostámmal/szakállammal sokszor kuriózumnak számítottam, mivel Tedzsonban nem sok külföldi fordul meg. A koreai kisgyerekek sokszor tátott szájjal néztek a metrón (gondolván: „ez meg miféle szerzet”), az utcán pedig számtalanszor szólítottak meg, és lelkesen közös fényképet kértek tőlem, amibe természetesen szívesen bele is egyeztem.

A koreaiak nagyon figyelnek egymásra és a közösségre. Még nekem is (egyértelműen külföldinek) több alkalommal adtak ételt idegenek az utcán. Egy hegyi kirándulásom közepette főtt tojást kaptam, egy idős néni ivólét adott egy parkban, egy másik kedves néni pedig főtt kukoricát nyomott a kezemben a buszon, csak mert mellé ültem. Egy buddhista templom látogatásakor Buddha születésnapján egy tradicionális koreai bibimbap ebédre is megvendégeltek az ott dolgozók. Megdöbbsentem, hogy mennyire törődnek egymással az emberek a világ másik felén (sokat tanulhatnánk tőlük).

Ezek mellett természetesen számtalan más élménnyel is gazdagodtam melyek mosolyt csaltak az arcomra, de nem tudnám csupán 1-2 oldalban összefoglalni mind.

Végszó

Bizton állíthatom, hogy életem legjobb döntése volt, hogy belevágtam ebbe a mobilitás programba, és mivel önerőből nem ment volna, nagyon hálás vagyok a KÜAK-nak, hogy pénzügyileg támogatta a Solbridge-en eltöltött 4 hónapomat. Sok felejthetetlen elméssel gazdagodtam, jó pár nemzetközi barátot szereztem többek között Kanadából, Szlovákiából, Peruból, Malajziából és Indiából. Megannyi új dolgot tanultam szakmailag, tanultam Ázsiáról és különböző ázsiai nemzetek kultúrájáról, és magamról is. Egy ilyen élmény nagyban megváltoztatja az ember látásmódját a világról és csak ajánlani tudom minden hallgató társamnak. Őszintén szólva szomorú vagyok, hogy véget ért ez a 4 hónap... Bízom benne, hogy még legalább egy félévet eltölthetek Ázsiában a KÜAK közreműködésével.